

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Отъ главнята пламна тънъкъ червенъ огнецъ. Свѣтлината навлѣзе въ скрититѣ очи на тате, които надничаха отвжтре топли и чисти.

— А сега е бѣдни вечеръ! — настави тате. — Нѣмаме кора хлѣбъ! Ехъ, не може така! — въздъхна той.

— Чакай! — стана мама. Отиде до кандилцето, което мижеше въ кѣта като болно око. Откачи червения конецъ съ вързаната парà отъ иконата. Донесе я и рече:

— На, Гочо, иди купи единъ хлѣбъ!

Тате не погледна. Неговитѣ очи бѣха забити въ огнището и изъ тѣхъ изтичаха блѣскави капки като изъ две малки чучурчета. Азъ взехъ паритѣ. Стигнахъ ги здраво. Облѣкохъ си кожухчето. Клопнахъ вратата и литнахъ навънъ.

По улицата нѣмаше никой. Само чистиятъ коледенъ снѣгъ лъщѣше като стъкленъ пращецъ на месечината. Преминахъ дървеното мостче на рѣката и то изскърца. Потропахъ на хлѣбарницата. Подъ изгнилата дървена врата свѣтѣше. Излѣзе хлѣбарътъ, дадохъ му парата, грабнахъ хлѣба и тръгнахъ назадъ.

Пакъ стѣпихъ на замръзналото мостче и то отново скръцна. Но, когато стигнахъ до срѣдата

му, нѣкой сякашъ ме дръпна за палтото. Азъ трепнахъ, изпустнахъ хлѣба, и той падна въ дълбоката рѣка. Обърнахъ се. — Нѣмаше никой. Сърдцето ми се сви и затупа.

— Ами сега!... — помислихъ азъ, и сякашъ изведнѣжъ ми се стъмни. Стори ми се, че и дебелиятъ снѣгъ, който затрупваше земята, почернѣ.

Замъкнахъ се като пребитъ до дома. Отворихъ вратата. Влѣзохъ вжтре, заставахъ до стената, замръзналъ и убитъ.

— Нѣма ли хлѣбъ? — попита мама.

Азъ мълчахъ.

— Какво, да не те е билъ нѣкой?

Азъ погледнахъ тате, който все така склученъ седѣше до огнището, погледнахъ очитѣ на мама и заплакахъ.

Тя ме хвана за ржка. Заведе ме до огнището. Погледна ме пакъ, попита ме, какво е станало и ми свали фуражката. Казахъ ѝ.

Тате трепна. Врътна глава. Мокритѣ му очи ме погалиха.

— Нищо, Гочо, нищо, ела при мене, — рече той, — дръпна ме съ своята тежка желѣзарска ржка и ме сложи на колѣното си. Нищо, ще почакаме малко, сега иде дѣдо Коледа по замръзна-